

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ ΤΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Ο Γέρος του Μωριά προκιοθάνεται τό θάνατό του καί συμπλιώνεται μέ τούς έχθρούς του. Ἡ περιδεΐα του. Τά τελευταία λόγια του. Λίγες ὥρες πρὸ τοῦ θανάτου του, στέν ἀνέκτορικέ χορὸ. «Γλέντώ τά στερνά μου!». Πῶς ἐπλήθε τό τέλος τοῦ Γέρου. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ὁδωνος. Μία μεγαλειώδης κηδεΐα καί τό πένθος τῶν Ἀθηναίων. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Γάλλου Πρεσβευτοῦ, κ.τ.λ.

Οἱ Ἀρχαῖοι ἐτοιμάζοντα νά μεταφέρουν τὰ ὀστά τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, μέ μεγάλη πομπή, ἀπὸ τὴ Νεκροταφίῳ Ἀθηνῶν στὴν Τσιτσλι, καὶ ἀπὸ καὶ στὴν ἰδιαιτέρη περὶ τοῦ Στρατάρχη τῆς Ἐπαναστάσεως. Μὲ τὴν ἐξουσία αὐτή, διηπορεύοντα ἐδῶ τὰ περιστάτικα τοῦ θανάτου του, ὁ ὁποῖος ἱστῶνται, ὅπως καὶ ἡ ζωὴ του, δραματικῶς.

Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πέθανε στὴ 4 Φεβρουαρίου 1843, στὴν Ἀθήνα, σὲ ἡλικία 73 ἐτῶν. Ἀπὸ τὸν ἐπιτάμιό λόγο, πρὸ τοῦ ἐξερῶντος ὁ Κ. Οὐκονόμου ὁ ἐξ Οὐκονόμου, μαθαίνομεν ὅτι ὁ Γέρος τοῦ Μωριά, ἀπὸ πολλὰ ἔτη, ἐπρόβλεπε τὸ θάνατό του καὶ προετοίμαζε τὴν φρενὴ του γιὰ τὸ μεγάλο μαρτύριο. Εὖρισκε τούς πατέρας ἐχθρούς του καὶ συμπλιώνονταν μαζί τους, καὶ μαζί με αὐτὸς ἀνέφετο πρὸς εἰς φρεναυθὶ. Σχετὰ ἐπιλοχιοῦνταν καὶ μεταλλάβαινε.

Ἐνα χρόνον πρὶν τὸν θάνατόν, ἔκανε μία περιόδια στὴν Πελοπόννησο, σταματοῦντας σὰ πεδία τῶν μαχῶν, ἔκανε νουθεσίαν γιὰ τοὺς ἀναγνώστους τοῦ ποὺ εἶχαν σκοπεῖ σ' αὐτὸς καὶ ἀντιπῶν τῇ ζωῇ του με ἀνταρτικὴν μαρτυρίαν. Σὲ ὅλους ἔλεγε :

«Εἰ, τώρα πρὶν ἀπὸ ἐτοιμάζομαι νά παρουσιάσω στὸ Θεὸ... Στρατάρτε με, ἀδέρφρα!...

Στὴν περιόδια τοῦ αὐτοῦ εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὸ γιό τοῦ τὸν Πάνο, παιδάκι ἄσκιον, γιὰ νά τὸν συστήσῃ στοὺς φίλους του, νά ἰδῇ τὸν τόπο καὶ τοὺς ἀνθρώπους του. Τὸν ἐπιστῆναι στὴ κασιόμια τοῦ ἀδελφῶν του, δεῖνον μ' ἓνα ζωνάρι ἀπὸ τὸ σῶμα του, γιὰ νά μὴν πέθῃ.

Ἀπρὸ ἐντομῆς ἔτσι τὸ Μωριά, ὁ Θ. Κολοκοτρώνης ἐπῆρας ἔπειτα στὴ Σπείρας καὶ στὴν Ὑδρα, γιὰ νά ἀνταρτῇ με τὸν Ἀλέξανδρο Κοντογιώτη, τὸ Γιάννη Μζήν καὶ ἄλλους ἐπισήμους ἀρχόντες πρὸς τὸν εἶχαν καταβῆσαι καὶ φρεναῖσαι σὺν καιρῷ τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἀποφάσισε νά παντρεῖται τὸ γιό τοῦ Κολίνο με μίαν κορὴ ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ, πολιτικὴ οἰκογένεια. Ὁ Κολίνος Κολοκοτρώνης, στὴ 1823, εἶχε ἀρραβωνιασθῇ τὴν κόρη τοῦ Κανέλλου Δηληράνη, ἀλλὰ ὁ ἀρραβῶνας αὐτὸς διαλύθηκε...

Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης λοιπὸν ἔστειλε προσέγγειν σὸν Ἡγεμόνα τῆς Βλαχίας Ἰωάννη Καρατζά γιὰ τὴν ὁραία ἐγγονή του. Ὁ Καρατζά δέχτηκε καὶ γαμβρῶνα γίνεταν τ' ἀρραβωνιάματα τῆς Καρατζοπούλας με τὸν Κολίνο. Τῇ βραδύᾳ τῶν ἀρραβῶνων γίνεταν καὶ ἡ ἐξῆς σκηρὴ : Ὁ Γέρος τοῦ Μωριά πήγε σὸ ἀρχοντεῖο τοῦ Καρατζά με τὴν ἐπίσημη, χρυσοστόλιστη φορεσιά του. Ὁ Φαναριότης ἤγεμον τὸν ἰπεδῆθη καθιστός. Τὸν καλοφάρμαξε ὅπως τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ἔφριξε αὐτόσε ἓνα σάβλι :

— Ἀρέντη, εἰπε, τί δὲ καὶ ὁ κόσμος, ἐγὼ ὁ β λ α χ ο ς νά συμπληρώσω με τὸν ἀνέντη τὸν β λ α χ ο ς ν :

Ὁ ἀγωνιστὴς Δημοκρατικῆς στ' Ἀποσημονεῖματά του, γράφει τὰ ἐξῆς σχετικὰ με τὸν γάμο αὐτό :

«...Κατὰ τοὺς γάμους ἐκάλειον (ὁ Κολοκοτρώνης) εἰς Ἀθῆνας πᾶσαν ἐπισημοτητα. Ὅταν εἶδε σὸ σπῆτι τοῦ οὐ μόνον τῶν Ἑλλήνων ἐπισημοτητα, ἀλλὰ καὶ τῶν ξένων καὶ τῆς Ἀδελφῆς, διατάξαντος μάλιστα τὸν Βασιλεῖος νά παλαιῇ ἐκεῖ ἀπὸ μεσημέρις μέχρις ὁπότες ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἐν μεγάλῃ στολῇ, ἐχάσθη ὑπερβαλλόντως, ὅστε τὴν μεθεπομένην ἡμέραν, δοθέντος χοροῦ ἐν τῇ Ἀδελφῇ, ἰδῶν τὴν ἐκχυρὴν χαρὰς, ὥστε ἐφθασε εἰς παιδαριῶν κινήματα. Παρακάλειε τὸν Βασιλεῖα νά διατάξῃ τὴν μουσικὴν νά παλαιῇ Ἑλληνικοὺς χορούς. Δοθέντος

τῆς διαταγῆς, ἐκάλε τούς δημοτίμους καὶ δημοτικούς του, καὶ ἰδίως τοὺς ἀνήκοντας εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, ὡς καὶ τὰς συζύγους των, ἵνα χορεύσῃσι, ὥστε ὁ Ἀναρχωστὴς Δηληράνης, τῷ εἶπε χλευστικῶς :

— Τὴν ἑσπάλαισες, Στρατάρτε ! (δηλ. ἐμῆνους).

— Ὅχι, βρε ἀρχόντα, τοῦ ἀπεκρίθη, ἀλλὰ θέλω νά γλεντήσω τὰ στερνά μου.

Ἀναρχωστὰς ἐκείθεν τὴν δωδεκάτην τῆς νυκτός, μετῴθῃ εἰς τὴν πλῆσιν κειμένην οἰκίαν του, ἀλλὰ μόλις κατεκίθη, προσέβληθη ὑπὸ ἀποπληξίαν, τὴν ὅποιαν ἡ συνεινός του παλλακὶς καλογοραία μόλις περὶ τὴν ἑγνὴν προῖνῃ ὥραν διέγρωσε. Τὴν ἑγνὴν προῖνῃ ὥραν ἐξέπνευσαν.

Ληγέται ἐπίσης ὅτι πρὶν τὸν θάνατόν ὁ Θεὸς, Κολοκοτρώνης ἔλεγε σὸ γιό τοῦ τὸ Γενναῖο :

— Παιδί μου, σοὶ ὀφίμαι τόσους φίλους ὅσα φίλια ἔχουν τὰ χεῖρά, καὶ φρονίους νά τοὺς φιλῶνται.

Τὸ ἀκόλουθον τραγῆμα, σταλμένο σὸν Ἀρχαγῶ τῶν Ἀρχαίων, Ἀνατ. Τσούρη, συνταγματάρχῃ, πᾶς παρῆναι περιγράφει λεπτομερῶς γιὰ τίς τελευταῖας στιγμὰς τοῦ Θεοῦ Κολοκοτρώνη :

Γενναῖοτατε Κύριε Κονιάρκα !
Αὐτηγὼν καὶ ὁλως ἀπαρηγόρητον ἀγγελίαν Σὰς φέρει ἡ παρούσα μου. Ὁ αἰδαστός μας Γέρον Κολοκοτρώνης, ὅστις χθὲς τὸ ἑσπέρας ἦταν εἰς τὸν Βασιλικὸν χορόν, προσέβληθη καὶ ὤντων ἀπὸ ἀποπληξίαν, περὶ τὴν ἑγνὴν ὥραν τῆς νυκτός. Μόλις ἐγνωρῶσαν τοῦτο οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδεμία ἦσαν πλέον ἔλπις. Οἱ ἱκανώτεροι τῶν ἰατρῶν ἐσπείσαν νά τοῦ δώσουν βοήθειαν με φλεβοτομίαν, βδέλλας, συναλισματα εἰς τοὺς πόδας, χρίονα εἰς τὸ κεφάλι καὶ ἄλλα ἄλλ' εἰς μάτην τὰ πάντα. Ὁ αἰδῆμος, ἄφωνος καὶ μόλις πνέων, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν πρὸ μεσημέριος ἔλειπε τοῦ νά εἶνε μεταξὺ τῶν ζωντῶν ! Ὁ Γέρον μας δὲν εἶνε πλέον μεταξύ μας, εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν μᾶς περικεῖται, ὡς ἐνχορῆθα ὁ θεν πρὸς Κύριον ἵνα ἀναπαύσῃ αὐτόν εἰς πνέοντες μονὰς ἁγίων.

Ἀθήνα, τῇ 4 Φεβρουαρίου 1843.

Ὁ Κονιάρκος Σὰς
Α. ΚΑΡΔΑΡΑΣ.

Μόλις ὁ Ὁδων ἐμαθε ὅτι ὁ ἀγαπητός του στρατηγὸς καὶ αἰνιδοπλὸς τῆς Ἐπικρατείας, ἐπαθε ἀποπληξίαν, ἐσπείχθη καὶ ἔστειλε, τὸν ἑνα μετὰ τὸν ἄλλο, διαγγελεῖς νά τὸν πληροφοροῦν γιὰ τὴν κατὰστασιν του. Ὅταν ἐγνωσθῇ ὁ θάνατός του, τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας διέκοψε αἰδέσεως τίς ἐργασίαις του καὶ προσέβη ἀνίστασιν σὸν νεκρῷ. Ὅλοι οἱ πρέσβεις, ὅλοι οἱ στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἐπῆραν νά προσκυνήσῃν τὸ νεκρὸ τοινομάχῳ. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν μαζεῖονταν σπυθελῶς, δακρυρῶντες γύρω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Μεγάλου Νεκροῦ. Καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς τὸν συμπολεμιστὰς μοιρολογίσαν :

Σὲ κλαῖνε χῶρες καὶ χωριά
Σὲ κλαῖνε βλαῖτια...

Τὴν ἴδια μέρα, τὸ Ὑποφύγιον Συμβούλιον συνέταξε τὸ πρόγραμμα τῆς κηδεΐας καὶ ὁ Βασιλεὺς διέταξε νά πενήνηροσθῃ τρεῖς μέρες ὁ Στρατός καὶ τὸ Ναυτικό. Τρεῖς ζωνιάρια εἶχαν στήσῃ γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρό τοὺς ἀοριβαντες καὶ ζωγραφίζαν τὸ Θεόδωρον Κολοκοτρώνη σὸν αἰώνιον βῆτο του. Ἐνας πλάστιξ ἐπῆρε με γύρω τὴν μορφήν τοῦ Νεκροῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐξεστῆσαν ὅλα τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά καταστήματα, τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ μοναχικὸ Γυνάσιον Ἀθηνῶν καὶ ὁ

Ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, με τὴν χρυσοστόλιστη στολή του...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια και τέλος)

Ο νομάρχης έσπευσε με μεγάλη φιλοφροσύνη να παραχωρήσει την άδεια αυτή, και το απόγευμα οι τεχνίτες άρχισαν να ανοίγουν το λάκκο στα πλάγια του βράχου.

Η Σιώνη δεν θύε πια κανένα παράπονο. Ο τάφος της θάταν άπως τον είχε ζητήσει.

Επί δύο μέρες η έπαυλα ήταν γεμάτη από επισκέπτες, από πλήθος γνωστών και άγνωστων ανθρώπων που περνούσαν με ευλάβεια μπρος απ' το λείψανο.

Φτώχη Σιώνη !
Είχε αφήσει τη μακρινή πατρίδα της κι' ήθελε να πεθάνει στο άζωτο αυτό της Γαλλίας...

Ο Κάρολος σκεμνιμένος πάντα κοντά στο φέρετρό της Σιώνης, της κρατούσε το χέρι και την καίεζε με βαθιά μελαγχολία.

Κατά το βράδυ της δεύτερης ημέρας, όταν έφτασε η στιγμή να βάλουν τη νεκρή μέσα στο φέρετρο, η Ζερμαίν θυμήθηκε την υποσχεσί της στην νεκρή. Είχε την υποσχεσία να την εκπληρώσει.

Άλλο ή δεσποινίς ντε Μιού, διατάζει. Της φωνάσαν πως αυτό που θύκανε θάταν ιερουργία. Και μόνο όταν νύχτισε, απομάσησε να μη στο νεκροό θάλαμο.

Πάνω σ' ένα βάθρο ανεπαύμενο με αόβη μεταξοτό, ήταν τοποθετημένο το δριφνό φέρετρό, το οποίο έβασαν κατόπι μέσα σε μία μολύβινα κάσα. Ήταν σκουνημένο ή ένα πολύτιμο μεταξοτό. Μεταξοτό ήταν και το προστάγμα πάνω στο οποίο άνοιγοιτο το έπεσοο κελιά της νεκρής...

Μόλις βρέθηκε μόνη η Ζερμαίν στο νεκροό θάλαμο ανατίρισε σήκωση. 'Οπόσο γονάτισε κάτω κι' άρχισε να μιλάει στη νεκρή με κομμένα λόγια λαχτάρας.

Άλλα εκείνη δεν άπαντούσε... 'Η αιδούα ήταν σιωπηλή, γεμάτη από τη μνηστιά του μοσχολίθων, φωτισμένη από τη λάμψη των λαμπάδων.

Η Ζερμαίν έφερε το χέρι της τριμνιάς στο μέτωπο της πεθμένης, αλλά στην έπαυλη της παγωμένης έτεδερίδας άποσποχώσεως γεμάτη φρίκη.

'Οπόσο ανεγένησε όλη την ψυχραιμία της, κι' επεγείρισε να της κόψει τα μαλλιά. Έκανε την έγχεσία αυτή γρηγοροτόρητο και νενορία. Τα θαιμάσια μαλλιά της Σιώνης πέφτανε κάτω κομμένα, και γείωναν το δάπεδο... Μ' όλη όμως την νενορία της γρηγοράδα, η Ζερμαίν χροίστηκε μισή ώρα σχεδόν για να τελειώσει τη θαιβήρή αυτή έγχεσία της.

Το πρόσωπό της είχε μοναχική από τον ιδρώτα της άνωσίας.

Η Ζερμαίν άφησε τώρα ένα λυγρό άτελεισμός κι' άρχισε να μαζώνει τα κομμένα μαλλιά. Τα τύνιζε κατόπι ν' ευλάβεια και πήγε ν' άνταμώσει τη μητέρα της και την Παρβατί. Η ώρα είχε πλησιάσει κι' έπρεπε να τοποθετήσουν την νεκρή στο στενό της νεκροθά...

Κατά το ξημέρωμα η έπαυλα κατοικία της μικρής 'Ινδής ήταν έτοιμη και το μάρμαρο περίμενε έτοιμο να πέσει άπάνω στον άνοιχτό λάκκο.

Την έδωκαν μέσα στο λάκκο και σε λίγο, το χώμα έπεσε βαρό πάνω στο φέρετρό της...

Όλοι γύρω κλάμννε σιωπηλά, θουβά, άτελεισμένα.

Ύστερα από ένα χρόνο, μιάν αγγή του Μάν, ο πρίγκιψ Ναδάβ Ραμά Σίγκ Ρίγκε από την έθνηκή έπαυλη του και διεψήθηκε με άργιο βήμα προς την σηλιά που εί-

πως γράφει ο 'Αλβαν—«το πάλι έείθη εις κινήσιν, κυκλώσαν τον νεκρόν την οικίαν. Περί την 10ην ώρα τα στρατεύματα παρετάχθησαν ένδοπιον αυτής, το πρόγραμμα έφημοσθή πλήρες, και ο Νεκρός, κεκοσμημένος με την στολή του 'Αντιστρατήγου, με το έιφος και την 'Ελληνικήν περικεφαλαίαν του 1821, με θώρακα παρακείμενον, με σαρούκια εις τους πόδας και όποκάτω τούτων τουρκικήν σημαίαν, έείθη άσκεπής επί άμάξης 4 ίππων, και εν τω μέσω των κανονισολογιών έφείθη εις την 'Αγίαν Είσηνη. Πόσον το πλήθος των άνδρών κατά τας όδους του 'Ερμού και Αϊόλου ! Πόση ή πενήτων πληθύς των γυναικών εις τους εξώστας όλων των οικιών των όδων αυτών ! Όλοι περίλυποι, δεν έλποφραν ουδέ λέξιν.

Την μοναδικήν ταύτην διά την μεγαλοπρέπειαν και το έθνικόν αισθημα των 'Ελλήνων έκφορην, ήκολούθησαν μέχρι του τάφου κι' όλοι οι Πρόεδροι μετά των ύπαλλήλων των Προεδρείων πενήμοφορούντων, παρατήρησις απ' αρχής της έλλείψεως μου του Προέδρου της Γαλλίας. Το φίληθωρον και γενναίον 'Εθνος των Γάλλων, τιμήσαν πάντοτε και βοηθήσαν την 'Ελλάδα με τόσον ζήλον, δεν θέλει βεβαίως άκούσει μετ' εύχαριστήσεως το περιστατικόν τούτο...

χε γίνει ο τάφος της μικρής του Σιώνης.

Το ψηλό άνάστημά του είχε λυγίσει πια, το πρόσωπό του ήταν ανλακωμένο από ρυτίδες και μόνο μία άσπρης λάμψη των ματιών του έδειχνε πως βρισκόταν άζωτο στη ζωή.

Ο πρίγκιψ άνοιξε τη σιδερένια πόρτα της σηλιάς, κατέβηκε με κόπο τις σκάλες και διεψήθηκε προς το μνήμα της άσπρης του, πάνω στην απλή μαρμάρινη πλάκα του άποιο, έκτός του σταυρού, έπήγε και ή έξέτη έγχεσι :

Σιώνη νε' 'Ιλοά
έτών δέκα έννέα

Από κάτω ήταν σκαλισμένον με γοτθική στοιχία οι άθάνατοι στίχοι του Μισσέ :

Πρέπει να βαθουλώσουν με το γονάτισμό τους
το μάρμαρο του τάφου σου, και τότε πια ή καρδιά τους
θα μάθη πόσον έρωτα μέσ στη δική σου κλειούσις...

Ο πρίγκιψ γονάτισε άπως πάνω πάλι στο μνήμα κι' άρχισε να μιλάει χαμηλόφωνα στη νεκρή :

Σιώνη, άγαπημένο μου παιδί ! Πέρισαν τόσες μέρες και τόσες νύχτες από τότε, αλλά έν άζωτο δεν έσπρώχθηκες απ' το νεκροθά σου, απ' ήθελε να με πιάσεις απ' το χέρι... Και τώρα κατίζε απ'... Τιποτε δεν έπώγγει πού να με κρατή σ' αυτόν τον κόσμο... Ο άνθρωπος, με το όποιο το περσιμένο ανεγέσεις την τέχη της Ζερμαίν, έξέτελεσε κι' αυτός όπως όλοι μας την υποσχεσί του... Οι δύο νέοι έχουν έννοσει πια τα χέρια και τις καρδιές των.

Η σιά ένός γέροντ είνε περική στην ομορφιά της νεότητος των. Έγώ δεν χρειάζομαι πια κοντά τους... Πότε θάρθης να με καλέσης κοντά σου, παιδί μου ; Ύαχόσων τάχα αυτό ψηλά στον ουρανό δάση όπως τα δικά μας, δέντρα πάν των 'Ινδιών, ομορφές σαν τις πατρίδες μας ; Έλπίσω, Σιώνη, ότι δεν θα άρχισης να με πιάεις κοντά σου, στην αιώνα αυτή ζωή, άπον πια πια δεν θα άποχωριστείς. Τώρα περσιών εκεί άπον γυνήθηρα κι' άπον και σ' είδες το φως της ζωής. Ίσως ή ψυχή σου να περιπλανάται άζωτο νοσταλγική σ' εκείνα τα μέρη...

Τα δάκρυά του κυλούσαν σωτηρά άπάνω στη γενηάδα του, ένό έλεγε τα θαιβήρά αυτά λόγια.

Άρχάλισε κατόπι με περπάτημα το μάρμαρο και το φίρσε ευλάβια.

Έπειτα σπρώχθηκε κι' έφείσε ένα βήμαμα γύρω του, για να ίδη για τελειότητα φορά το μέρος όποιο αναπαύονταν ή στεγνή του έλλδα στον κόσμο...

Κλείωσε ύστερα τη σηλιά, άνέβηκε τη σκάλα με το ίδιο άργο και χοροσμένο βήμα και γίωσε στην έπαυλη. Ήταν τόσο θλιμμένος... Τόσο θλιμμένος...

Όλα είχαν τελειώσει πια...

Τιποτε δεν τον κρατούσε στη Γαλλία. Θάφενγε για τις 'Ινδίες, θέλοντας να πεθάνει, κατό εκεί στην έρημ ή της πατρίδας του και να πάλι ν' άνταμώσει τη Σιώνη.

Στην έπαυλη θάιεναν για ν' φιλάνε τον τάφο ο Λονδάρ κι' ή Παρβατί.

Ο Κάρολος κι' η Ζερμαίν πόνζαν παντρετεί πια και βρισκόνοσαν στην 'Ιταλία. Θα έπισκέπτονταν καθε τόσο τον τάφο αυτό, τον τάφο ένός άγγέλων πόθε σ' αυτό τον κόσμο για ν' άπο ένόση και να τοίς χαρίσει την είνιχη πού στεφείθηκε ο ίδιος προς χάριν τους, πνίγοντας τους πόθος της τριμφής, φτώχης των καρδιάς...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ

Κίτρινο φίλο του λοιπού, δός μου τον ύπνο...

Γιατί να πεθάνω έτσι γρήγορα ή άργά και το αίσθημα να σβένει σαν καπνός ύπναις σε άδυσωτο θεό ;

Μονόχος κάθωμαι κοντά στον ποταμό και με κοκλόνει γύρω το σποτάδι.

Έγινε εκείνη μέσα σ' άνθισμένο καρδιά και πια δεν την ξαναείδα...

Όλος ο κόσμος τώρα τη σίγγει μέσα στην άρχαλιά του, άπάνω στα ήναχα νερά.

Κι' ο Βούδας, ο μεγάλος Θεός, είνε κορημένος για μένα...

Και δεν μου μένει τώρα για παρηγοριά, στη λήθη και στη ντροπή μου, παρά ένα ποτήρι γεμάτο με φλογερό ποτό που δίνει τον ύπνο, που δίνει τα όνειρα και τις έλπίδες, που δίνει έναν άργο λαποψισμένο θάνατο...

